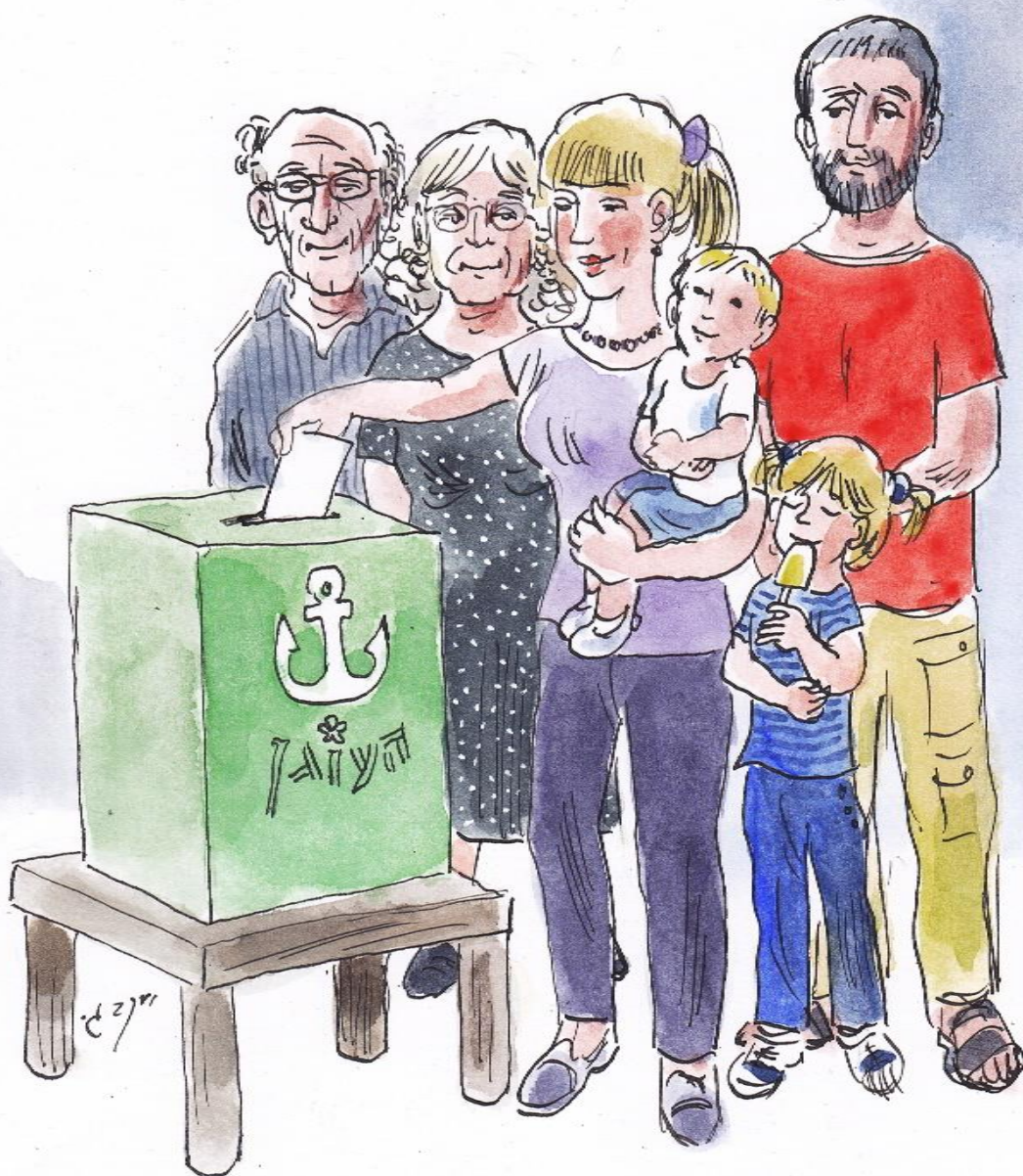

עלון קיבוץ העוגן מס' 66
אוקטובר 2017 | תשרי-חשוון תשע"ח

בהעוגן מצביעים ומשפיעים

27.10.2017

שלום לכם ולכן

ובעיקר - שכל שכבה תרגיש מיוצגת, נשמעת ומכובדת, בוועדים שייבחרו. בהצלחה לכולנו.

לא נוכל לסיים, בלי לאמר תודה לאורי גל, שמסיים בימים אלו את תפקידו, והיה יד ימיננו בכל השנתיים האחרונות, מהיום בו התחלנו לערוך את "ביתנו". אורי היווה עבורנו אוזן קשבת כאשר קמו בעיות, ואף עמד בפרץ המאוד לא פשוט, לא אחת, מול כל אותם גורמים שרצו לסגור את עיתון "ביתנו", ולא ראו חשיבות בדבר קיומו. תודה גדולה לך אורי, ובהצלחה בכל דרך שתבחר.

הגיליון שלנו עוסק הפעם לא מעט בנושא הבחירות הקרבות, בשאלון חוצה גילאים בנושא ציפיות מהוועד שייבחר, ויחד עם זאת משלב בתוכו שלל כתבות מגוונות ומרתקות.

מאחלות לכולכם ולכולך קריאה מהנה

רית ומרב

הסתיו הגיע במלוא עוזו, מלווה במשב רוחות קרירות, לילות קרים, בקרים אפרוריים וערבים שמקדימים להחשיך. היורה אמר את דברו, והמטיר עלינו שני בקרים של גשם עז שניתח ארצה והזכיר לנו, שאוטוטו החורף איתנו ושעון החורף כבר מחמם מחוגיו...

החגים מאחורינו ואיתם גם החופשים, הטילולים וימי המנוחה שעשו לכולנו כל כך טוב. הבריכה ששירתה אותנו כל כך נפלא בחודשי הקיץ, סגרה שעריה, וזה המקום לאמר תודה גדולה לכל מי שדאג לכל הכיף הזה, למים הצלולים, לניקיון שמסביב, לשירותי ההצלחה, לסדר המופתי ולאווירה המיוחדת ששררה כל העת במקום. תודה מיוחדת לאלון

רוטשילד שעושה זאת כבר שנה שנייה ברציפות בהמון

מסירות, באכפתיות רבה ומכל הלב, וליוסי לביא שהצטרף השנה והצליח לשמור על הסדר בצורה מכובדת ונאותה. תודה גדולה לשניכם שלוחה מכולנו.

חגיגות ה-70 הסתיימו להן. לקח לכולנו לא מעט ימים להירגע מכל האירוע המדהים והמטריף הזה שחווינו יחד כולנו, ושהוכיח לכולנו, שכשרוצים, אפשר ביחד, להגיע להצלחות מרקיעות שחקים.

הבחירות לפנינו, לוועד הקיבוץ ולהנהלה הכלכלית. והשנה, באופן קצת חריג אצלנו, מלווה תקופה זו באי שקט גדול, בסערות רגשיות מעל ומתחת לפני השטח, בתחושות קשות שמלוות את כולנו ובעיקר גורמות ליצירת מחנות, פילוג והעמקת הפערים בין כולנו.

יתכן והדברים היו קיימים זמן רב, והבחירות הקרבות הציפו הכל למעלה. זו לא העת למלחמה, לפלגנות ולשיסוע אצלנו בקיבוץ. ראינו כולנו בחגיגות ה-70, שעבור מטרה משותפת, כולנו יודעים לשלב ידיים ולפעול ביחד בהרמוניה מושלמת.

בבחירות האלו הציבור יאמר את דברו, ומי ייתן ואחריהן נצא לדרך חדשה, טובה יותר, שלמה יותר ומקרבת לבבות יותר.

הקיבוץ משתתף בצערה של חנה שמחוני

במות האח אילן לוי ז"ל

שלא תדעי עוד צער

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורוית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וויג תמונות ארכיון: רותי לקנר הילר

מסעדת קקון

גדי נדיש

את המטבח הפעילו חברות שונות, ביניהן זכורות לי - **רינה ברזילי ז"ל, דייבוש (רחל בלייר) ז"ל, לאה ליכטנדרוף ז"ל, חנה אייזלר ז"ל, אראלה דגן, הדי גרטלר, מירה ויזלברג ועוד.** טיב האוכל, היחס האישי והאווירה המיוחדת, משכו אל מטבח השדה גם את עובדי המטעים והמלונים. נוצר הווי מיוחד למקום. היות ומספר האוכלים גדל ועלה, הוחלט להביא למקום גם ארוחת צהריים. בתחילה הדריכו את דייבוש לנהוג על טרקטור האליס שהותאם במיוחד עבורה, למען תוכל להוביל את הארז חות למטבח שדה. בהמשך הוביל את הארוחות **צבי נשרי ז"ל** עם משאית הדודג'. בחדר האוכל היו כמובן מקומות קבועים וחס וחלילה שלא תתפוס מקום שאינו שלך... המנות האהובות היו חביתת 4 ביצים, חלווה חופשית ושמנת תוצרת העוגן. כמו כל דבר טוב, גם למטבח שדה היה סוף שהגיע בשלהי שנות התשעים. מאז שימש המבנה מגורים לעובדים התאילנדים. כיום עומד המבנה בשימונו ומחכה לגאולה...
נ.ב. משאבת המים שמעל הבאר נלקחה על ידי בעליה הערבים עם תום מלחמת ששת הימים...

.....
יושב על הגדר רגל פה רגל שם, יושב ומהרהר איך היה פה פעם.... בראשי חולפים רעיונות אולי אצליח אחד מהם לדלות. והנה צץ ועלה לי רעיון - להעלות על הכתב את סיפורו של "מוסד" שליווה את קיבוצנו במשך עשרות שנים:

מדובר על "מטבח שדה" שהוא מבנה דו קומתי, הממוקם כמה קילומטרים מזרחית להעוגן בשטחי קקון - אזור חקלאי הקרוי על שם הכפר קאקון שלרגלי מבצר קאקון. עד 1948 הבית והפרדס סים שסביבו היו שייכים למשפחה ערבית. המבנה בנוי אבן ירושל-מית, בקומת הקרקע חדר גדול שברצפתו הייתה חפורה באר, ומעליה הותקנה משאבת מים. המים נשאבו לתעלות להשקיית הפרדס. בשנת 1949 עבר המבנה עם האדמות שסביבו לידי קיבוץ העוגן. חדר נוסף קטן יותר שימש את עובדי הפרדס של הקיבוץ. גרם מדרגות חיצוני מוביל לקומה העליונה, שם יש מרפסת גדולה ממנה נשקף נוף הרי שומרון במזרח, וליד המרפסת חדר גדול ששימש חדר אוכל שדה וצמוד אליו חדר קטנטן ששימש כמטבח. למטבח צמוד חדר שירותים קטן בשביל אלה שלא השתמשו בעצי הפרדס לעשיית צרכיהם.

מחוץ לחדר המשאבות היו קושרים את הסוסים שעבדו בפרדס בטרם היו טרקטורים. האגדות מספרות על **יעקב הלמן ז"ל**, עובד הפרדס המסור, שהיה מחנה את הסוסים ליד עץ התות הצמוד לקיר ומאכיל אותם בחציר ושעורה. כשהגיע הפרגוזון 35, מתוך הרגל - יעקב המסור רץ והגיש לטרקטור דלי עם שעורה... בשנים הראשונות הובלו ארוחות הבוקר מהמטבח שבקיבוץ אל חדר אוכל שדה שבקומה השנייה של המבנה. בהמשך ריהטו את החדר בשולחנות וספסלים, הביאו ציוד מטבח והחלו להכין את הארוחות במקום.

זרקור

מאירים ומעירים על כל מה שמפריע אצלנו בקיבוץ

אוי לעיניים שכך ראות

נשארו המומים! התמונות מדברות בעד עצמן, ועדיין קשה להאמין שכך נראה פנים חדר האוכל הישן, כשערימות הפסולת התעשייתית ממשיכות להיערם באין מפריע יום אחרי יום, מבלי שנדע מי המשליך הברברי שעושה זאת בעזות מצח וללא כל פחד מתחת לאפיו.

חדר האוכל הישן והאהוב, זה שנהגנו לבלות בו את מיטב שנותינו בארוחות, מסיבות, אירועים, פרוץ לכל עובר אורח והפך עם השנים לחורבה שכולה ערימת ונדליזם ותוהו ובוהו שמחמיצה את הלב וגורמת לבטן להתכווץ.

כבר בכניסה ניתן לראות את הבלטות שנעקרו, כנראה לצרכים פרטיים של חברים, קיר הכניסה עם עבודתו המיוחדת של האמן היקר שרגא וויל ז"ל, הושחת, ונוספה לידו חתימת גרפיטי מכוערת, השטח הפנימי הפך למגרש לזריקת פסולת בניין הנערמת מחודש לחודש, כי למה לשלם על מכולה אם יש מקום מסתור קרוב ונגיש... ולצד זה כמובן ארון חשמל פרוץ לכל עבר.. לאן הגענו???

בואו נעצור את הוונדליזם והשחיתות הכואבת הזו - הבה נפריח את המקום בגוונים וורודים וירוקים ונתגייס כולנו להחזיר עטרה ליושנה. הבה נביא את המקום חזרה לימים שעמד בגאון נקי, מטופח ומסודר.

חדר האוכל בימים הטובים שלו

השלום מתחיל בתוכנו

רוית ברוך, מרב אילן

(תמונות: ארכיון העוגן)

רז בן שלום: הייתי מצפה שלוועד תהיה תוכנית עבודה ומטרות ביצועיות לתקופת הכהונה חוץ מהעובדה השוטפת. כך אפשר לבדוק אם עמדו בתוכניות או לא. לגבי מגוון הגילאים אני חושב ששיריון לקבוצות גיל היה נכון. יש משהו נכון בזה שיש ייצוג לכלל הקהילה ולא לקבוצות גיל מסוימות שרוצות לקדם עניין אחד מרכזי ולכן מעוניינות לשבת בוועד. פער הדורות הוא לא בעיה, בעיניי הוא יתרון. כל דור רואה דברים אחרת ואם לוקחים בחשבון את כל הקולות בוועד, אז יגיעו לדעתי לתוצאות הכי טובות לכלל הקהילה למרות שתמיד יש מי שלא מרוצה מעניין זה או אחר. בכל אופן אני מאחל לצוות שייבחר הצלחה רבה (הם יזדקקו לה) וקדימה לעבודה.

אורית ברמן: בהעוגן יש דיקטטורה במקום דמוקרטיה. דואגים לאנשים ש"מסודרים" ולא לאלו שצריכים באמת את העזרה. אנשים מפחדים מהמערכת, הכל נעשה ובנוי על פי קשרים אישיים. המערכת מעוותת ולא בנויה נכון. יותר מדי תפקידים ללא צורך. אפשר בהחלט לצמצם את נושאי התפקידים. הייתי שמחה שהיו מקרבים חזרה לקהילה "חברים רדומים" שעשו עזיבה פנימית כי אולי מאסו בשיטה.

נחמה ברנע: קורים דברים נפלאים בקיבוץ כפי שראינו בחודש שים האחרונים וצריך לשמור על זה, לתמוך ולחזק את האנשים היקרים שמשקיעים בזה. אך הקשר והמפגש עם הנהלת הקיבוץ קצת לקוי וצריך שינוי ותגבור באופן דחוף.

חייבים שינוי מלמעלה. מנהלת הקהילה חייבת להיות קשובה וקשורה לצרכי הקיבוץ ורצונותיו, וכך גם הוועד. כרגע לחברים אין למי לפנות.

היום הוועד נבחר ישירות. פעם, מזמן, המזכירות היתה מורכבת מנציגי שכבות ורכזי ועדות, היה מקום שמור לאישה, לנציג החטיבה הצעירה, למבוגרים וכו'. אולי טעינו ששינינו את המבנה. בכל אופן, חייב להיות יותר איזון ממה שיש היום.

שינינו את המבנה ליותר דמוקרטי אולי, אך פחות מאוזן ופחות נגיש לחלק מן החברים.

לקראת הבחירות הקרבות, ולאור התחושה שעדיין, לצערנו, קיימים פערים מסוימים בין השכבות השונות בקיבוץ, יצאנו לבדוק ולשמע את רחשי הציבור, ולהבין מה באמת מרגישים חברי הקיבוץ בשעה חשובה זו. השתדלנו לשתף את כל שכבות הגיל והאוכלוסייה.

השאלות שנשאלו היו:

- מה היית מצפה שיתקיים בוועד החדש.
- אילו שכבות גיל היית רוצה שיהיו בו.
- כיצד היית מגשר על פער הדורות הקיים ונותן ביטוי גם לדורות שקולם אינו מיוצג/נשמע.

התשובות לפניכם:

יריב אלון: מצפה שהוועד הנבחר יכלול את כל קשת הגילאים. חשוב שיותר נשים יהיו שותפות בוועדים השונים. מצפה שהוועד יקדם ויזיז תהליכים קדימה. הוועד נבחר ע"י הציבור ועל כן אני מצפה שלא כל נושא יועלה להחלטה של שיחת הקיבוץ, אלא ינתן לוועד הכוח לאשר דברים.

אפרת וויל עמית: מהוועד החדש אני מצפה שיפעל מתוך שמירה על כבודם של החברים וישים בראש סדר החשיבויות את קבלתם לחברות של הבנות והבנים, ואת שמירת צביון החיים הכפרי ואיכות החיים והסביבה.

צריך שכל שכבות האוכלוסייה יקבלו ייצוג בוועד.

לצורך גישור בין הדורות ויתר ביטוי לחברים המבוגרים, יש צורך בשיריון של לפחות 2 חברים מהשכבה המבוגרת.

אנני גוטרמן: אני לא מספיק מחוברת וקוראת את המיילים שמגיעים מסוכומי ישיבות הוועד והנהלה הכלכלית. זו אחת הפריבילגיות שלי כפנסיונרית... קצת להיות פחות מעורבת. אני רוצה שיהיה וועד מגוון שיכלול את כל הגילאים. הכי אני לא רוצה הפרדה בין דיירי ההרחבה לבין חברי הקיבוץ הוותיקים יותר, ואת זה אפשר להשיג רק בהידברות.

אני חושבת שהרבה מאנשי ההרחבה לא הבינו בהתחלה לאן הם מגיעים ולקח להם זמן לנחות ולהיקלט פה. היום זה השתנה לטובה, וליעקב ולי יש קשרים חמים עם משפחת **וידר**, **מיכל** שעושה עם יעקב טאי צ'י **ועודד** שאנחנו מרגישים שהוא מאוד מקצועי ומאוד קשוב לכל הגילאים בקיבוץ.

מרגה דה בריין: רציתי להציע מערכת בחירות קצת אחרת... כזאת בלי לובי, כזאת של חברים...

כזאת שמביטה קצת הלאה, לימים הבאים, לעתיד של הילדים שלנו, שיגדלו באווירה של כבוד והתחשבות, גם אם לרגע זה נראה לא בדיוק מתאים לי.

חשוב לדעתי שכל אחד מאיתנו יחשוב מה הדברים החשובים באמת, ולא רק להגיב בכעס על כל דבר ביום יום שלנו. כשאני יודעת מה חשוב לי, אני גם יודעת על מה אני יכולה להתפשר. לא ללכת לקצוות, משם המרחק גדול ולא שומעים.... נתקרב, נקשיב ונלך ביחד - זה יותר קל, יותר נעים והרבה יותר מצליח.

ארז גפן: הייתי מצפה שבועד החדש יתקיימו: הקשבה ושיתוף פעולה מלא בין חברי הוועד עצמו, שהחלטות הוועד שהתקבלו יבוצעו, ויתקיים פיקוח על כך שהן אכן מבוצעות.

הייתי שמח כי יהיה ייצוג הולם לכל שכבות הגילאים בקיבוץ שיש להן זכות להצביע ולהשפיע. לדעתי גם היום ניתנת זכות לכולם להביע את קולם. אפשר להבטיח זאת על ידי מגוון גילאים בוועד הנבחר. בנוסף ניתן לערוך מדי פעם מפגשים פתוחים עם הוועד, בהם ניתנת לחברים זכות ואפשרות להביע את עמדתם.

תמי ומיכה דורון: היינו מצפים לייצוג של כל שכבות הגיל והאוכ' לוסיה. וועד שידאג לאינטרסים של שכבת הגיל שלנו, לפחות כמו הדאגה למשפחות הצעירות. אנו חושבים שיש צורך לשנות את המבנה הארגוני שלוועד ייבחרו לפי מגוון הגילאים השונים.

שאול ויגרט: וועד הקיבוץ הוא קודם כל גוף מנהיגותי שתפקידו להוביל קהילה רב דורית ובעת הזו גם מאד הטרוגנית - מלאכה לא פשוטה. הדמוקרטיה היא שיטה "חכמה" שתפקידה לאפשר למדינה ולקהילה לבנות ולנווט את דרכה בדרך לשגשוג ארוך טווח והייצוג הוא אחד מעקרונותיה. ייצוג השכבות השונות בוועד הקיבוץ בצורה פרופורציונאלית חשוב, ולמרות זאת הוא לא קרה בהעגון בשנים האחרונות. לפיכך הפך תהליך קבלת ההחלטות של הוועד באופן שייקח בחשבון תמיד! רצונות וצרכים של כלל השכבות השונות, למשימה קשה ביותר. באופן עקרוני, מה שנכון לגבי הוועד נכון גם לגבי ההנהלה הכלכלית.

בעשור השני של המאה ה-21 יש כבר הבנה רחבה בעולם שאין דבר כזה "כלכלה מקצועית נטו", מקבלי ההחלטות הם אנשים עם רצונות ואינטרסים לגיטימיים. גם בהנהלה הכלכלית עדיף שיהיה ייצוג לשכבות השונות ואם לא, בדיוק כמו בוועד, מוטלת על כתפי החברים הנבחרים אחריות כבדה.

לסיכום: וועד קיבוץ שהרכבו ישקף באופן מירבי את כלל השכבות והקבוצות בקהילה, צריך להיות אינטרס משותף של כל מי שעתיד הקהילה והמקום בראייה רחבה ורבת שנים חשובים לו באמת. וההפך? כנראה גם הוא נכון.

לילך גל (נשרי): אני מצפה לוועד שיעבוד בצורה מיטיבה לחבר ולקיבוץ. וועד שיזכור שהוא נבחר על ידי הציבור ולמענו. וועד יוזם שמושך קדימה יחד עם זאת מכבד את החלטות הקיבוץ בעבר, בהווה ובעתיד.

הייתי רוצה שחברי הוועד יהיו מחויבים לכל שכבות הגיל שבקיבוץ, וזה חובה לטעמי. כל עוד דבר כזה לא קורה, אין כל רלבנטיות לדעתי לגיל של מי שנמצא בוועד.

לדעתי קיימים פערים, אבל אלו לא דווקא פערי דורות. יש פערי גישות ועמדות בעניינים עקרוניים דוגמת המרל"ג, השיוך ואחרים. לא צריך לפחד מפערים. זה טבעי. פערים יכולים להיות אפילו תורמים, אם הם מאתגרים כל צד לחקור יותר ולהביא יותר שאלות ותשובות ודוגמאות ממקומות אחרים, ובכך להביא לדין פורה, מקדם ומשמעותי. הפער הופך להיות הרסני כשאין תשובות והולכים להכפשות אישיות, לא ענייניות ואף שקריות. בשלב זה עוברים למצב שכולם מפסידים ובעיקר אנחנו כקהילה.

כולי תקווה שנדע לשמור על תקשורת עניינית, מיטיבה ומכבדת. לכולנו יהיה נעים יותר לחיות במקום הזה.

רותי הילר: אני מצפה מהוועד שייבחר, להיות יותר בקשר עם הבוחרים שלו. בתחילת הקדנציה של אורי גל, היתה אפשרות להיפגש עם חברי הוועד באופן פרטני ולהעלות נושאים לבדיקה או לבקש הבהרות. מאד אהבתי את הגישה הזו ומאד הצטערתי שזה נפסק. אני מצפה מהוועד, ומהחברים שייבחרו לשבת שם, שייזמו הזדמנויות הידברות מעבר לשיחת קיבוץ, לכיוון של דיונים אידיאולוגים מהותיים או על נושאים ספציפיים לקראת דיון בוועד עצמו. זה יכול להיות חוגי בית או כל קבוצת דיון. מאד אהבתי את התהליך ש**שאול ויגרט** והצוות שעבד איתו הובילו. הייתי רוצה לראות לזה המשך.

אני רוצה שבועד תהיה נציגות של כולם. ותיקים, ותיקים צעירים, גיל הביניים וצעירים ושיהיה איזון מגדרי בין חברי הוועד.

בנוסף, אני חייבת לציין שמאד מפריעה לי העובדה שכחברת קיבוץ יש לי זכות להחליט על חייהם של ציבור לא קטן של אנשים שמעמדם שונה ומופלה לרעה מאלו של חברי הקיבוץ. חי איתנו כאן סקטור שלם של אנשים שאין להם זכויות כמו שלי יש כחברת קיבוץ, ובעיניי זו אפליה ואסור שזה יקרה. אותם האנשים לא יכולים להיות שווים לי במסגרת הקיבוצית הקיימת, אבל רוצים לחיות כאן ובחרו לחזור להעגון. הם משלמים מיסים מקומיים, מחנכים את ילדיהם כאן, ותורמים בלי סוף במסגרות התרבותיות ובעוד מקומות. לי זה חורה שאין נציגות של קבוצה זו שגדלה כל הזמן, בוועד. כיום מי שמתקבל לחברות הוא רק מי שבעל דירה, וזה מצב לא שוויוני ומורכב עקב מבנה הקיבוץ המתחדש. אני הייתי מצפה לסייעור מוחות על איך ניתן לשלב בני קיבוץ שאינם חברים, אבל בכל זאת רואים את עתידם כאן, בתהליכים יותר מהותיים ובמסגרות שיהיה ניתן להשמיע את קולם. יתכן מאד שהצוות שעבד על שינוי המבנה הארגוני צריך להתכנס שוב ולחשוב על הצעות לפיתרון. אני יודעת שהוועד הנוכחי דן על הנושא של לצרף חברים ללא מעמד חבר לוועד, אך בגלל שהוועד דן בנושאים רגישים מאד, הוחלט לא לקבל חברים ללא מעמד חבר, אפילו כצופים. אני גם מרגישה שיש נושאים בהקשר למבנה הארגוני שאנו ערים אליהם ויש ביקורת וזה טוב. יחד עם זאת, לדעתי הגיע הזמן גם לערוך בדיקה האם בעלי התפקידים הראשיים: יו"ר, מנהלת קהילה והמנהל העסקי, יכולים למלא את תפקידם עם השעות שהוקצבו להם, ואם אין צורך להגדיל משרות. לדעתי, עקב כך שקיבוץ הוא דבר דינאמי, יש הרבה תחומים שדורשים ביקורת ופיקוח על מנת שתהיה המשכיות. יתכן שימי העבודה המוקצבים לבעלי תפקידים לא מספיקים.

אני מזכירה שבמשך 4 ארבעת החודשים האחרונים, מנהלת הקהילה ממלאת פונקציה של מנהלת גיל הרך, בשילוב עזרה שלי ותמיכה של יועצת פדגוגית. מבנה לא פשוט שדורש התארגנות, התאמות וזמן.

כלנית אפרת: לתפיסתי, הוועד שלנו צריך להנהיג. הוועד הוא גוף שמטרתו לקבוע את המטרות שלנו כקהילה, ולקבוע את הכיוון והקצב להגשמה שלהן. הפריטה למשימות והיישום שלהן אמורים להתבצע על ידי הצוות הניהולי. לצערי אנחנו חווים סבבים של וועדים שעוסקים במשימות היומיומיות, לצד צוותים ניהוליים שלא ממלאים את תפקידם נאמנה, כאשר התחושה הכללית שמתקבלת היא של "מרוב עצים לא רואים את היער". אני חוששת שאנחנו נמצאים במקום לא טוב כעת ולראייה המספר ההולך וגדל של תביעות המוגשות נגד הקיבוץ. אני חושבת שיהיו הסיבות לכך מגוונות, ניתן למצוא מכנה משותף למרבית התביעות הללו והוא בהחלט בתחום האחריות של הוועד. אני תקווה שהוועד החדש יידע למפות את הגורמים המעיינים עליו כקהילה וישכיל לספק את התמיכה הנכונה ליציאה מהביצה הטובענית שהגענו אליה בדרך להגשמת המקום שהצטייר בצורה כל כך חיה וחיונית בחגיגות ה-70.

לעניין שכבות הגיל, אני לא רואה בכך מרכיב בקבלת החלטות נכונה יותר, אם בוועד ואם בהנהלה הכלכלית. המרכיב החשוב לטעמי כרוך בראייה רחבה, יכולת קבלה והכלה של דעות אחרות ומגוונות, ויכולת לעבוד יחד כאשר המטרה מגבשת ומאפשרת גישור על פני פערים. לצורך כך נדרשים אנשים המחזיקים ביכולות הללו, ללא קשר לגיל או מגדר. אני כן בדעה שהן בוועד והן בהנהלה הכלכלית צריכים להיות משולבים נשים וגברים אבל הטיעון לכך לא קשור ביצירת נציגות לקבוצות גיל מסוימות אלא לכך שצוותים משולבים נשים וגברים מראים לאורך זמן תפקוד טוב ונכון יותר.

גישור על פני דורות גם הוא תוצאה של היכולות של האנשים שיאיישו את ההנהלות השונות. כפי שצינתי קודם לכן, ראייה רחבה, כוללת ומכילה היא יכולת שמאפיינת מנהיגים ומנהלים טובים יותר. מתוך כך, היכולת לראות את האחר, אם הוא מבוגר/צעיר, גבר/אישה, בעל צרכים מיוחדים או חבר מהשורה, מהווה בסיס לקבלת החלטות נכונה ומאוזנת יותר. כך נגשר על פני פערים ולא משנה מאיזה סוג הם.

לאה ארזיש

קרן שקד פוקס

לבני הזוג נולדו שלושה ילדים – ירמי ז"ל, סימה ושלומי. משפחתו של ירמי גרה בקיבוץ, סימה בנתניה ושלומי בקציר. כולם מבקרים ומטפלים בה יפה. כל אחיה עלו ארצה, אך כולם נפטרו בינתיים. היא לא יודעת כיצד מצאו הוריה את מותם.

לאה אומרת בחיך ש"שם למעלה" לא רוצים אותה עדיין, בגלל הפה הגדול שלה... אז בינתיים היא פה איתנו. היא מעבירה את ימיה בקריאה מרובה. לעתים יוצאת למרפסת כדי להיזקק את הגוף. יש לה שתי עוזרות – פרומה, שמבשלת לה אוכל כל כך טעים, וטלי ויימן – שאין שנייה לה. טלי גם תמיד לוקחת אותה לפעילויות של קהילה מחבקת ודואגת שתשב בשורה הראשונה, כדי שתוכל לראות ולשמוע טוב. לאה מתגעגעת לקיבוץ של פעם, למפגשים בחדר האוכל ובמוסדות השיתופיים האחרים. היא מאחלת לנו שנדע לשמר פה קהילה המושתתת על ערבות הדדית.

לאה נולדה בשנת 1919 בכפר היידודורוג שבהונגריה. הכפר מנה כ-12,000 תושבים, מתוכם 80 משפחות יהודיות אדוקות ומרובות ילדים. גם משפחתה של לאה הייתה משפחה דתית אדוקה ומרובת ילדים – ארבע בנות, שני בנים. למשפחה הייתה מכולת, בה עבדה בעיקר האם. האב למד בבית כל יום כל היום, עד חצות, ובזכות זה התאפשר ללאה לקרוא עד מאוחר. המשפחה הייתה די ענייה, אך אמה של לאה דאגה שאוכל תמיד יהיה בבית, ולאה ואחיה מעולם לא היו רעבים. לאה למדה בבית ספר הונגרי, כיהודיה יחידה בכיתה. אנטישמיות הייתה קיימת, אך סמויה. היא למדה בבית ספר עד גיל 12. בגיל 14 החלה ללמוד תפירה, כדי שיהיה לה מקצוע לכשתעזוב את הכפר.

אחותה של לאה נתבקשה לעבור להתגורר עם דודה חשוכת ילדים, אך ברחתה משם לעיר דברצן. חברותיה מן הכפר השתייכו כבר באותה עת לתנועת השומר הצעיר, ובעקבותיהן הצטרפה גם האחות לתנועה ולאה הלכה אחריה. בגיל 16 חיה לאה לבדה בחדר ששכרה בבודפשט ועבדה כתופרת בבתיים. היא לא סבלה מרעב, שכן אכלה בבתיים בהם עבדה. בערבים הלכה למפגשי התנועה. פרופסורים יהודיים שהועזבו מהאוניברסיטאות העבירו לחברי התנועה שיעורים, וכך זכו לאה וחבריה להרצאות מעניינות ביותר. בשלב מסוים נשלחו לאה וחבריה להכשרה חקלאית אצל יהודי מאוד לא נחמד. המשטרה פיזרה אותם והם חזרו לבודפשט. במפגשי התנועה הכירה לאה את יוחנן ז"ל. אדם יוצא דופן, פיקח ואוהב אדם. לאה מספרת שמזל שהיה נמוך קומה, וכך לא הייתה לו חברה עד שפגשה בו וזכתה בו.

ללאה לא היה "חן יהודי", ומעולם לא עצרו אותה כדי לבדוק את תעודותיה. מבין חברי התנועה היא הייתה מהראשונים בתור לעלות לארץ, אך מתוך נאמנות וערבות הדדית ויתרו לאה וחבריה על קדימותם בתור לטובת חברי תנועה שהיו פליטים מפורלניה וצ'כיה. כאשר הגיע הזמן לצאת לכיוון רומניה, שהייתה פחות "קשה" ליהודים, הייתה לאה חולה מאוד. לכן לא השתתפה במסע הרגלי אלא נסעה ברכבת עם חבר תנועה נוסף, כבני זוג ועם תעודות מזויפות. ברומניה התגוררה בביתה של חברת תנועה, שם שהתה במשך חודש.

ב-21/8/1944 הגיעה לאה לישראל. יוחנן כבר היה בקיבוץ העוגן. הגרעין של לאה היה מיועד להתיישבות בעין דור, אולם יוחנן ביקש ממנה להצטרף להעוגן ולהישאר שם. וכך היה. ההתאקלמות הייתה לא קלה, בעיקר משום שלאה לא ידעה סלובקית. אך החברים קיבלו אותה יפה. לאה השתלבה תחילה בעבודות תפירה בשדה ורבורג, ואז במפעל (בהכנת כדורי משחק). בהמשך עברה לעבוד במחסן הבגדים, ואז במזכירות הטכנית, שם עבדה במשך 35 שנים. יוחנן עבד כלול, ובהמשך בהנהלת החשבונות.

"מקומות ילדותי" - סרט על יעקב גוטרמן

רוית ברוך, מרב אילן

אורכו של הסרט 45 דקות. יעקב ואנני מספרים לנו, שעם חומר דל יחסית שהצליח היוצר לאסוף, יצא סרט רגיש ויפה. יותר מכל ריגש את יעקב, האדם והיוצר שמאחורי הסרט עצמו. יאנק שמו. אביו הוכר כחסידי אומות העולם, לאחר שהציל משפחה יהודית בגבורה עילאית, אחרי שדודו וסבו נרצחו בעודם מגנים על המשפחה ולא

מסגירים את דבר הסתרם אצלם בבית. כך גם עשה אביו של יאנק גברילקביץ'. במקרה שלו, האמינו לו הנאצים והשאירוהו בחיים, יחד עם המשפחה היהודית שהמשיך להסתיר בביתו. "זה מה שריגש אותי יותר מכל", חוזר ומדגיש לנו יעקב, "שאדם כזה, בן למשפחה גיבורה כזאת, דווקא הוא עושה עלי סרט"...

"בסיכום השבוע", ממשיך יעקב לספר לנו, "חוץ מזה שלא נשאו אותנו באפריון ולא פרסו בפנינו שטיח אדום, עטפו אותנו בחום רב ובידידות, עד שכבר היינו ממש מובכים".

לאחר הקרנת הסרט, הוסיף יעקב ואמר: "אני לא מתהלך לבד במדרכות העיר. מלווים אותי המון צללים. לפני 1939 חיו בעיר הזו 30,000 תושבים. 10,000 מהם היו יהודים. הכול היה כאן: תיאטרון, גימנסיה, בית כנסת גדול, בית מדרש, בית אבות ובית חולים. מוסדות תרבות וספורט, מפלגות ותנועות נוער... התעוררות מעידות שהקהילה היהודית הייתה קיימת בפלוצק כבר ב-1237. זוהי אחת משלוש הקהילות היהודיות הראשונות בפולין".

לסיום הערב המרגש, מספרת לנו אנני, כשהסתיימה הקרנת הסרט, כולם התבקשו לצאת, מלווים בקול הגשם השוטף, אל פתח המוזיאון, כדי לקבוע בו מזוזה שפעם התנוססה בו ונעדרה ממנו במשך עשורים רבים. סיפור מעניין: בבית שנמצא ממש בסמוך למוזיאון, ובעברו היה שייך למשפחה יהודית, גילו לאחרונה נה לצד אחת הדלתות שקע, זכר למזוזה. השקע הוצק במדויק במתכת למזוזה, וזו זכתה עתה לככב בטקס. יעקב התכבד, כשכיפה על ראשו, יחד עם מנהל המוזיאון, לקבוע את המזוזה במקומה החדש.

"כשעשיתי זאת, הרגשתי ממש את רוחו של סבי מרחפת מעלי", סיכם לנו בהתרגשות יעקב את ביקורו המיוחד בפלוצק, עיר ילדותו.

לאחרונה חזרו יעקב ואנני מעוד ביקור בפולין. הפעם, לשם שינוי, לא היתה זו עוד נסיעה של יעקב כמדריך של מסעות כיתות י"ב למחנות ההשמדה, ולא עוד סתם ביקור בארץ מולדתו. הפעם הוזמן יעקב, ברוב פאר והדר, לעיר הולדתו פלוצק, שם הוקרן לראשונה, סרט שנעשה על ילדותו בתקופת מלחמת העולם השנייה, כשהיה ילד, בין הגילים 4-10 ושרד את התופת בזכות התושייה והתעוזה של הוריו, שדאגו בעוד מועד לאפשר לו חיים בזהות בדיה.

הסרט הוקרן במוזיאון היהודי שבפלוצק, במסגרת השבוע היהודי, הנערך זו השנה החמישית ברציפות, למרות שכבר זמן רב לא מתגורר ולו יהודי אחד בעיר.

לאחר נפילת הקומוניזם, הבינו הפולנים שליהודים יש והיה חלק חשוב ואינטגרלי בהיסטוריה של פולין, והגיע הזמן להנציח ולייחד אירועים וטקסים לכבוד העם המיוחד הזה.

השבוע היהודי נפתח בתערוכת צילומים גדולה, אליה הגיעו אנשים רבים מהעיר עצמה ומחוצה לה. ערב אחד הוקראו פרקי תהילים, בערב נוסף שחקן תיאטרון ידוע הציג מונו-דראמה לפי אחד מסיפוריו של הסופר היהודי ס. יוגודסקי, כשהוא מלווה בשני נגנים מצוינים, בפסנתר ובכינור. בהמשך התקיים ערב של שירי קברט שחוברו בידי מלחינים יהודים מלפני מלחמת העולם השנייה, וכמובן הערב החשוב - ערב הקרנת הסרט המדובר, על ילדותו של יעקב.

לערב זה הגיע קהל רב. האולם היה צר מלהכילו. הגיעו מכל קשת הגילים, כולל תלמידי תיכון, ששאלו את יעקב שאלות רבות והיו סקרנים לשמוע וללמוד על אותה תקופה קשה ואכזרית.

ענת ודורון עזית

רוית ברוך, מרב אילן

לאחרונה נפתח בבית יצחק, במסגרת חוגי המועצה, קורס משחק למבוגרים בהנחייתו של דורון. כל המעוניינים – מוזמנים בשמחה.

ענת

בת 33, זמרת אופרה, ילידת נתניה, בוגרת לימודי מוזיקה באוניברסיטת ת"א. בצבא שירתה ביחידת קשרי חוץ והיתה עוזרת הנספח הצבאי הישראלי בשגרירות ישראל בפריז, בזמן מלחמת לבנון השנייה. דוברת צרפתית שפת אם (אחרי הכל מנתניה...), מה שהקנה לה ביתר קלות לקבל את הג'וב המיוחד הזה. שם, בפריז, גמלה בליבה ההחלטה להיות זמרת אופרה. בשובה לישראל החלה לקחת באופן אינטנסיבי ביותר שיעורי פיתוח קול ונרשמה ללימודים. לא האמינה שתתקבל.

בד"כ מתקבלים ללימודי מוזיקה רק אנשים שבאים עם רקע עשיר בתחום המוזיקה, טכניקת שירה, הכרות עם עולם האופרה וכל המתלווה לכך. ענת לא ידעה דבר וחצי דבר על עולם האופרה והשירה. למרות הכל התקבלה וסיימה את הלימודים שארכו 4 שנים. עדיין יש הרבה מה ללמוד היא אומרת.

כיום, כבר 6 שנים, היא שרה באופרה הישראלית, ובמקביל עושה עוד פרויקטים בארץ ובחו"ל. העבודה מורכבת ולא שגרתית והיא מועסקת לפי פרויקטים. ענת נוסעת לחו"ל לא מעט להיבחן באודישנים ולשיר בהפקות. המקצוע מאוד קשה ותובעני, מספרת לנו ענת. הרבה יותר קשה מעולמם של השחקנים. שילוב של משמעת של ספורטאי ונשמה של אמן, כמו שהיא מגדירה זאת יפה. לפני הופעות צריך לישון הרבה, להימנע ממאכלים מסוימים ומאלכוהול, לא להיות במקומות בהם מעשנים או במקומות רועשים מדי שיאלצו אותך לדבר חזק על מנת שישמעו אותך. לא קל. "אבל זה הדבר שאני אוהבת הכי בעולם. לשיר. חוץ מאת דורון כמובן..."

כבר מזמן שלא יצא לנו לראיין זוג צעיר שחזר ממש לאחרונה והחליט להשתקע אצלנו בהעוגן, וזוהי אכן בשורה משמחת עבורנו.

אחרי שחזינו כולנו בהופעתו המהפנטת על הבמה בחגיגות ה-70, ומיד כשנודע לנו שהוא כאן איתנו כדי להישאר, הבנו שחייבים להכיר יותר מקרוב את **דורון**, וגם את זו שלצידו, **ענת**. כשהתחלנו בתיאומים של איפה ומתי ניפגש לראיון, נדהמנו, שלא לאמר קצת התביישנו לגלות, שבני הזוג נמצאים ממש בסמוך אלינו, וכבר מחודש יוני האחרון, גרים בשכונת גבולות, מטרים ספורים מהחתומות מעלה...

נפגשנו איתם בתחילתו של חג סוכות, בצירוף מקרים די נדיר, כך יסתבר בהמשך, ששניהם נמצאים בבית, יחד, רגועים ושלוים.

דורון

בן 35, בן קבוצת יעלים, עזב בשנת 2005 את הקיבוץ ויצא לטיול הגדול והמסורתי בחו"ל, שלאחריו החל ללמוד בסמינר הקיבוץ צים בת"א, לימודי משחק עם המשך לתעודת הוראה. די מהר השתלב בתעשייה המקומית והשתתף בהצגות ב"הבימה" וב-תיאטרון חיפה בתור פיטר פן. הוא כיכב בהפקות מושקעות בטל-וויזיה כ-דני הוליווד, חטופים, פלפלים צהובים יום האם ועוד, הופיע בפרסומות ואף הצליח בגדול מעבר לים, כאשר זכה בפרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל סרטים בנירנברג, עם הסרט הגרמני ישראלי – "המסע של האנה".

כיום מלמד דורון כבר 4 שנים בסמינר הקבוצים, לימודי משחק, את המכינה למשחק, מגמת המחול ומגמת המשחק. שיטת הלימוד שלו נשענת על שיטה שלמד בהיותו בלוס אנג'לס.

בנוסף, החל השנה דורון, ללמד משחק בחטיבת הביניים בנתניה, דבר שאותו הוא מגדיר גם כיו גם מאתגר...

אז איך הכל התחיל...

ההתחלה בין השניים, איך אומרים, לא היתה סוגה בשושנים... הכירו דרך חבר משותף. דורון לקח יוזמה, שלח לענת הודעה בפייסבוק. הפייסבוק של ענת היה פתוח, אבל ענת עצמה היתה ב...חזרות לפרויקט. דורון, שמיהר להיפגע, לא חשב פעמיים, והסיר את ענת הנעלמת מהחברים שלו בפייסבוק...

ענת, שכבר ראתה לא מעט מתמונותיו של דורון בפייסבוק, ונשבתה בחיוכו המפיל, חזרה הביתה מהחזרות, נכנסה לעמוד הפייסבוק של דורון ואז גילתה להפתעתה שהיא ודורון כבר לא חברים... הפעם תפסה היא יוזמה, שלחה לו הודעה, דורון התרצה והעניינים המשיכו לזרום.

חשבתם שכאן הכל נגמר? אז"ש! נפגשו השניים לארוחת צהריים לבבית ונעימה שלאחריה נסע דורון לסיני, תוך שהוא מבטיח לענת - אני אתקשר... הזמן עבר, השעות נקפו, דורון לא בא, דורון גם לא מתקשר... מה קרה אתם שואלים? ובכן, הבחור לא חישב נכון את הבדל השעות בין ישראל לסיני וכתוצאה פספס את טיסתו הביתה, קליטה בטלפונים לא היתה ובקיצור... תוהו ובוהו. בסוף הכל הסתדר לטובה, והזוג הנוצץ התחתן לפני 3 שנים בגן האירועים אצלנו בקיבוץ.

מה הביאכם לחזור אלינו לקיבוץ?

דורון: "אני בעצם אף פעם לא עזבתי. העוגן תמיד נשאר הבית שלי. כשחוזרה השכירות שלנו עמד להיגמר, אמרתי לענת, יאללה זו ההזדמנות לחזור לקיבוץ. ברור לנו שנרצה בהמשך ילדים ונרצה להיות קרובים להורים."

ענת: "אני זרמתי עם דורון. אמרתי יאללה, ננסה. בינתיים יצא שאני לא נמצאת פה כל כך הרבה ואני המון בנסיעות בחו"ל ובחזרות והופעות בארץ. עדיין לא הספקתי להכיר את כולם. כרגע יותר בקשר עם המשפחה הגרעינית של דורון (שהיא בעצם גם שלי)."

מה אתם מאחלים לעצמכם ולקיבוץ?

דורון: "בחגיגות ה 70 פגשתי אנשים מדהימים וממש נדהמתי לראות אנשים שמעולם לא ראיתי אותם נרתמים בתחום התרבותי, ארגוני ובכלל לוקחים חלק באירוע קיבוצי. זה היה מאוד מרגש. מאוד נהייתי להופיע בחגיגות ה 70. זה היה מדהים. אני מאוד מקווה שאנשים יתייחסו כאן יפה האחד לשני, ושהקיבוץ יעבור מהקלישאה של פעם, שכל אחד מדבר על השני - לזה שאכפת האחד מהשני ובעיקר שתיבנה כאן בקרוב השכונה החדשה."

ענת: "אני גם מקווה שתיבנה כאן השכונה החדשה בקרוב, שהקיבוץ והאזור יישארו פסטורליים ושקטים ושלא יבנו כאן, לא מרלוג ולא שדה תעופה. אה כן, זה יהיה נחמד אם הבריכה תהיה מקורה ואפשר יהיה לשחות גם בחורף."

בזמנם הפנוי דורון עובד על כתיבת מחזה, וענת אוהבת מאוד לקרוא, לשמוע מוזיקה שאינה אופרה, לצפות בטלוויזיה, סרטים, ללכת לים ולמסעדות.

שניהם ממש לא מתגעגעים לתל אביב...

המפגש השנתי לחלוקת הפרסים על שם אפרא גורן

רינה ברקאי, ממשמר השרון - בשם ועדת הפרס, הציגה את העבודות הזכות השנה:

ד"ר פז אלניר - "פועלם של מכוני החגים הקיבוציים ותרומתם לתרבות העברית" - עבודת דוקטורט.

נטע שרם - "חלוצי פרשת השבוע מגרסא דינקותא לעלון הקיבוץ צי" - עבודת מאסטר.

שש עבודות גמר י"ב לתלמידות אולפנה בגוש עציון, בהנחיית ד"ר מרים וייטמן.

המפגש כולו היה מעניין ומרגש.

תודה ממשפחת גורן לכל החברים שסייעו לקיים את המפגש הזה כבכל שנה, ולקורין שמרר על הדאגה לכל הפרטים במועדון.

לאה הרץ אשכנזי - קבוצת דגן

כמידי שנה בחודש אוקטובר, התאספו במועדון של קיבוץ העוגן, מוקירי זכרם של **אפרא וזכריה גורן**, יחד עם אנשי "מכון שיטים" והועדה הבוחרת את הזוכים בפרסים. לאחר מפגש וכיבוד, פתחנו בהעלאת זכרם של אפרא וזכריה. **יוסי גליקמן, ומאירה פריבמן** - חברים מקבוצת "דגן", העלו זיכרונות וחוויות מחייהם עם אפרא, פרופ' זאב גריס, ובוג'ה - שותפים של זכריה בעבודתו, סיפרו על שנים של עשייה משותפת ועל תרומתו הרבה.

הזמרת שני פלג בליווי עמרי לוי, הנעימו וגיוונו את הערב בשיירהם היפים.

בא לנעורים ג'ינג'י חדש

בטי קורן

ניסיתי להבין מה הוא מתכנן לחברת הנעורים השנה. התשובה שקיבלתי היתה מאוד צנועה וברוח התנועה. אלמוג מאמין שאינו יכול להחליט לבדו. הוא קודם רוצה להיפגש עם בנות ובני הנוער כדי לשמוע מה הם רוצים. הוא מעוניין לקדם פרויקטים שהם יוזמים – לפתח את תחושת המנהיגות שלהם, אבל בעיקר ליצור בית וסביבה חמה ומלאה בערכים.

אלמוג רוצה להיות שם בשביל החברה. הוא רואה את בנות ובני הנוער כחלק מאוד משמעותי של קהילת הקיבוץ העוגן. הוא מערער ניין שחברת הנעורים תהיה מקום של כיף, אבל לא פחות חשוב, מקום שיכול להשפיע על הקהילה כולה. "הקיבוץ המתחדש מאוד מתפתח והשאלה איך החינוך והנעורים מתפתחים. זה אחד המקומות החינוכיים החשובים בקיבוץ".

הוא מאוד מתרגש לעבוד עם נערי העוגן. "כשמסתכלים על הנעורים בהעוגן – לחברה שלנו יש דעות. הם מבוססים. לנעורים שלנו יש בגרות ואכפת להם מהחברה. תראי איך הם הביאו ביקורת על הקהילה שלנו דרך ההצגה שהכינו לפני שנה. זה מאוד ייחודי".

חלומות גדולים יש לאלמוג...

וכמה זמן אתה מעוניין להמשיך בתפקיד?

אלמוג מאמין שכדי שתקופה תהיה משמעותית והוא יוכל באמת להשפיע, עליו להשקיע לפחות שנתיים בתפקיד.

החיבור של אלמוג לקיבוץ מאוד ברור.

מה ייחשב עבורך הצלחה בתפקיד?

"אני רוצה לראות את החברה מחוברים לקהילה – לראות שהם מבינים את העבר של הקיבוץ ומתחילים לגשש איך הם רוצים שהבית שלהם ייראה בעתיד. אולי זה דברים שהם מרגישים כבר עכשיו, אבל חשוב שלחברת נעורים יהיה איכפת מהקהילה שלה".

האתגרים בתפקיד רבים. דבר ראשון, אלמוג רואה את רתימת החברה כאתגר המרכזי. הוא שואף שהם ירגישו שהנעורים הוא בית שני – אם ירגישו שהם רוצים שקט – שיבואו לבית הנעורים. רוצים להתאמן במוסיקה – שימצאו מקום בבית הנעורים. "שיבואו ויגידו 'זה המקום שלי'".

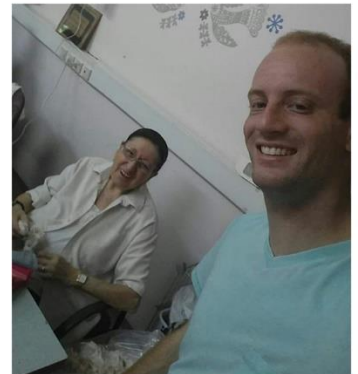
אלמוג רואה בצדק, שהאתגר האמיתי כיום ברתימת בני נוער, יותר קשה מבעבר, מאחר ויש הרבה דברים שמתחרים מול זה – חוגים, לימודים, מסכים, טלפונים חכמים וכו'.

יחד עם זה, הוא רואה את ההורים כשותפים חשובים. הוא מבקש ש"יתנו דיסטנס כדי שהחברה יוכלו ליזום את שלהם", אבל רואה את השותפות שלהם כקריטית להצלחת מפעל הנעורים. הוא מאמין שכל פרויקט שהנעורים רוצים לעשות הינו אפשרי וישמח לעזרה ושותפות של ההורים על מנת שזה יקרה. הוא גם מתכנן שיח עם ההורים על מנת להבין מה חשוב גם להם.

כאמא לבת בנעורים, סיימתי את השיחה עם אלמוג בהתלהבות וציפייה לשנה משמעותית מאוד בנעורים.

בשם קהילת העוגן, בואו נאחל לו המון הצלחה בתפקיד החדש, המאתגר והמלא בערכים ועשייה.

הפעם הראשונה ששמעתי על אלמוג גרון, היתה בזמן שביקרתי את סבתא שלו, סופי, שהיא גם שכנה שלי. הוא בדיוק התקשר להתעניין בשלומה וכל כך התרשמתי מהבחור העדין והחם שדיבר עם סבתו בכזו רכות וכזו אהבה...

לכן כשמעתי שהוא הולך להיות רכז הנעורים, מאוד שמחתי, למרות שטרם זכיתי להכירו ממש.

אז מי אתה אלמוג גרון?

קודם כל, למי שלא מכיר את אלמוג, נקדים ונאמר, שאם תראו בחור צעיר, חייכני וג'ינג'י, שהוא לא ענר קורן, תבינו שכנראה מדובר באלמוג...

אלמוג מסיים בקרוב 4 שנות שירות בצה"ל כקצין מודיעין בחיל שריון. הוא החל את שירותו המגוון בצנחנים, משם עבר לעבוד עם תומכי לחימה, ובהמשך החליט ללכת על מסלול של קצונה. בדצמבר הקרוב הוא עומד להשתחרר ומיד להתחיל את עבודתו כרכז הנעורים בקיבוץ העוגן.

נפגשתי עם אלמוג לשמוע על הציפיות מהתפקיד המאתגר הזה, על תכניותיו לעבודה עם החברה הצעירים האלו, ובכלל לשאול לשלומה. השיחה היתה מעניינת, זורמת ונעימה מאוד.

אז איך הגעת לתפקיד רכז הנעורים?

בדרך הכי טובה... משיב לי אלמוג. הוא מאוד אוהב את הקיבוץ והחליט שאחרי הצבא יחזור להעוגן ויעבוד בתחום החינוך. הוא פנה ישירות לרעות קדר לבדוק אם יש תפקיד פנוי, כשהחלום האמיתי היה לעבוד עם נערי הקיבוץ. וכמו שאומרים: אלמוג הגיע למקום הנכון בזמן הנכון... התפקיד בדיוק עמד להתפנות. עבודה בנעורים גם מאוד מסתדרת מבחינת השעות לאהבתו של אלמוג לספורט ה"קליעה". הוא מתאמן בקליעה מגיל 10 בקיבוץ מעברות ואף חולם להגיע לאולימפיאדה... (כן, אולי יהיה לנו אלוף אולימפי מקיבוץ העוגן). אלמוג מגיע לתפקיד עם זיכרון חוויות מאוד חיוביות מעברו כנער בקיבוץ העוגן. "היה מדהים. אני זוכר שהיינו עושים הרבה דברים – היינו אוכלים ומכינים אוכל בנעורים. היתה פינת חי שהוקמה ואנחנו המשכנו לטפל בחיות עד שהיא נסגרה. רצינו לטייל יחד 'טיול בוגרים' בסיום כיתה י"א, ויחד ארגנו טיול לירדן".

תפקיד רכז הנעורים

כיום יש בהעוגן 33 בנות ובנים מכיתה ז'–י"ב. תפקיד רכז נעורים הוא רחב וכולל גם אחריות על תנועת השומר הצעיר וליווי המדריכים, הכנת תוכנית שנתית יחד איתם ודאגה שהפעילויות אכן יתקיימו. אלמוג רואה שליחות בלהפוך את התנועה לחלק בלתי נפרד מהנעורים ולחלק מהקהילה של קיבוץ העוגן.

תנו להם זמן

מסכמים חודש ראשון בבית הספר הייחודי בקיבוץ מעברות

טליה ודוד פלג-חיים

תנו להם זמן

(בהשראת "מאה השפות" של לוריס מלגוצי, רג'יו אמיליה)
"תנו להם זמן, אויר לנשימה, תחנות ביניים בדרך לא סלולה.

תנו להם לעצור ליד כל אבן,

תחת כל צמרת עלוות עלים מרצדת

להתפעל מהפליאה עצמה.

תנו זמן להשתהות בשאלות בלי תשובות,

הילד עשוי ממאה שפות"

כשקרוב המועד ובדקנו לעומק, נפעמנו והתרגשנו מהצוות ומהתכנית שבראיתנו כאילו ונתפרה במידותיה לאופיו של בנו בעיקר הגישה של לימוד מתוך הנאה ופיתוח הסקרנות הטבעית ולא "כי צריך" או רק בדרך אחת. האמת היא, שרציתי שזה יקום בהעוגן, אני מאמינה שאם רוצים הכל אפשרי..."

נטע מלחי: "החלטנו על המעבר לבית הספר החדש, לאחר שנפגשנו עם חלק מצוות ההוראה, בנוסף קראנו ולמדנו על השיטות שבעזרתן לומדים בבית הספר, ודיברנו עם הורים ומורים בבתי ספר דומים. התרשמנו שמדובר בצוות איכותי, ושהשיטות לפיהן פועל בית הספר יאפשרו למידה דיפרנציאלית כך שהתלמיד יוכל לממש את הסקרנות הטבעית בו ולהתקדם לפי יכולתו".

איך התמודדתם עם המחשבות על ריחוק מכל מה שמוכר?

שלי: "היה לנו קשה לעזוב את המרכזון המצוין של העוגן ולהתרחק מהחברים. אבל שאלנו את עצמנו: מה יותר חשוב לנו? העניין החברתי או הלימודי? והגענו למסקנה שהלימוד חשוב לנו יותר, כי הפן החברתי הוא פשוט עבור איתן כי הוא מאוד חברותי, ומסוגל להסתגל מהר".

שלומית: "היה בהחלט קשה להיפרד מהמרכזון, אבל אנחנו יודעים שילדים מתרגלים מהר לשינויים ואנחנו לא מנתקים את מור מהחברות ומהמקום. אנחנו רואים בחיוב את החיבורים החדשים שיכולים להיווצר במעברות ולוקחים את ההזדמנות שבאתגר".

מעין: "רק סיימנו את גן ירדן, לא זכינו להיות במרכזון המופלא של העוגן, אז נראה לי שהיה לנו פשוט יותר קל לתת לזה צ'אנס, מקסימום, תמיד יקבלו אותנו בזרועות פתוחות...לכן, לא חששנו בכלל, גם לא מההיבט החברתי כי אנחנו פה בשעות אהה"צ ודלתנו תמיד פתוחה לכל החברים, ואפילו ראינו את ההזדמנות להכיר עוד חברים חדשים מעבר לכביש".

נטע: "המעבר מהמרכזון היווה חלק משמעותי מאוד בהתלבטות שלנו, השנה הקודמת הייתה מצוינת בזכות צוות מצוין, והוויתור עליו לא היה פשוט בכלל. אמנם היום אנחנו נהנים ממרכזון מעברות הכולל חוגים רבים ומגוונים, אבל נעשה מאמץ לשמר את הקשרים שנוצרו בחברת הילדים של העוגן".

הקטע המקסים הזה לקוח מתוך שיר שמופיע בעמוד הפייסבוק של בית הספר החדש במעברות (להלן ייקרא: בית הספר הייחודי ד.י. למה? כי הוא ייחודי). תפיסת העולם שלו על פי מייסדיו: שילוב בין מרכיבים משיטת מונטסורי, החינוך הדמוקרטי ושיטת הנו"שאים הלקוחה מהחינוך הקיבוצי.

בשביל להכיר מעט יותר את דמותו של בית הספר, הנה ציטוט מכתבה שפורסמה באתר המועצה: "בשנת הפעילות הראשונה, יפתחו בבית הספר שתי כיתות א'-ב' משולבות, בכל אחת 34 תלמידיים ושני מחנכים. בית הספר יצמח ביחד עם הילדים; בכל שנה תתווסף שכבת גיל, כאשר תלמידי בית הספר יעלו לכיתה הבאה. הכיתות בבית הספר במעברות יהיו רב-גילאיות, וזאת מתוך תפיסה כי הדבר מאפשר לילדים להתקדם ולצמוח מהר וגבוה יותר. הלמידה תתבצע בקבוצות, תוך תרגול באמצעות משימות ועזרי למידה".

נו... ואיך מסתדרים שם בני העוגן?

נכנענו ליצר החטטנות ויצאנו לשטח לגשש קצת מקרוב עם בני העוגן שהחליטו לשלוח לשם את מיטב בניהם ובנותיהם:

איתן רונן, מור מלחי, גיא ברקמייר ומור אחרותם.

מה עמד מאחורי ההחלטה לרשום את הילד לבית הספר הייחודי במעברות?

שלי וויג: "אנחנו מאמינים באג'נדה החינוכית שלהם. אני חושבת שזה ביה"ס שבאמת רואה את הילד, נותן יחס מאוד אישי ומאמין בצורת לימוד שהיא לא פרוטגאלית ובנאלית".

שלומית אחרותם: "מדברים הרבה על שינוי בחינוך ועל כמה שהדברים היום רחוקים ממה שהיינו רוצים עבור ילדינו, אבל יש הרבה מה לעשות ולשנות וכאן ראינו הזדמנות לעשות ולא רק לדבר על זה, אלא להיות שותפים לתהליך שקורה ולבחור בו באופן אקטיבי. צורת הלמידה הזכירה לי את שיטת הלמידה בחינוך הקיבוצי שאני גדלתי בו, שהלימודים בו היו חוויה טובה ומשמעותית".

מעין ברקמייר: "חיפשנו אלטרנטיבה חינוכית קצת אחרת מהמסגרות הרגילות. שמענו על הרעיון עוד בתחילתו, לפני מספר שנים, והחזון נשמע מדהים.

איך אתם מסכמים חודש ראשון במסגרת?

שלי: "קשה מאוד לסכם חודש ראשון, כי הכול מאוד חדש עדיין, אבל איתן מאוד הנהנה ומרוצה, קם כל בוקר עם חיוך ורצון ללכת לביה"ס(!!!)"

שלומית: "הקליטה של מור היא מצוינת להרגשתי, היא מבסוטי לבוא לביה"ס. מאוד נעים להיכנס לכיתה, המקום נעים ומחבק והצוות מאוד חם ואוהד. למרות שזה עדיין שלב מוקדם מדי לסכם".

מעין: "ההתחלה הייתה לא פשוטה ומאתגרת, לוקח זמן להסתגל לדברים חדשים. מה שמאוד עזר זה המבנה של השיעורים והעבודה בקבוצות שיוצרת מצב שהילדים כל הזמן בדינאמיקה עם אחרים. יש גם איש צוות מיוחד ומוכשר שממש עוזר לילדים בהשתלבות בדרכים יצירתיות ולא שגרתיות. אנחנו מרגישים אכפתיות אמיתית ומרגשת מצד הצוות כלפי הילדים, מהמקום ומהלימודים, וזה מעורר השראה. נכון להיום גיא מאושר להגיע ראשון לכיתה ומחכה בציפייה ליום המחר"

נטע: "צוות ההוראה הגיע עם מוטיבציה גדולה ותחושת שליחות, ואנחנו מרגישים שהם מצליחים לראות כל ילדה וילד. מדובר בבית ספר חדש לגמרי, בחודש הראשון עסקו בעיקר בהתאקלמות ובניית הקבוצה, אנחנו בתקווה וציפייה לחודשים הקרובים".

אנחנו מאחלים לכל הילדות והילדים ולהוריהם שנה מוצלחת, מהנה ומצמיחה!

"והם צריכים זמן, ללמוד שעבודה ומשחק,

מציאות ופנטזיה, מדע ודמיון,

שמיים וארץ, סיבתיות וחלום,

הם שלובים יחד במאה השפות.

את זה ניתן להם במתנה: זמן לגלות את מאה השפות.

כי מאה השפות של הילד, הן שם,

רק בואו ניתן להם זמן."

(מתוך דף הפייסבוק של ביה"ס, בהשראת "מאה השפות" של לוריס מלגוצי, רג'יו אמיליה)

טיול חבורת השומר הצעיר

סיון ענבר

שם עברה כל שכבה פעילות עם בני גילה מקן אחר. כדי שלא נהיה שוב רעבים חלילה, הכנו פיצות טעימות בטאבון, יחד עם כולם וקינחנו במסיבת ריקודים סוחפת. בסביבות 21:00 חזרנו הביתה עייפים אך מרוצים.

עבורנו, המדריכים החדשים, זוהי השנה הראשונה והטיול הראשון שאנחנו מדריכים. אנו שמחים לסכם שהיתה זו עבורנו חוויה מצוינת. נהנינו לצפות בחניכים מהצד, להעביר להם פעילויות שהכנו ולהתגבש יחד איתם.

לראשונה מזה זמן רב, יצא אוטובוס מלא עם 44 חניכים ו-10 מד"צים לטיול פתיחת השנה. באוטובוס יצאו שכבות ד'-ח' עם מד"ריכיהם החדשים: **נדב הוכשטר, תום אלון, עומר שויקי**-מדריכי שכבת ד', **גאיה חגאי, אורי כהן**-מדריכי שכבת ה', **עומר סו, יובל גל**-מדריכי שכבת ו' ו**סיון ענבר, שליו דהן**-מדריכי שכבת ז'- לטיול פתיחת השנה למקורות הירקון שליד הוד השרון. במהלך הטיול החווייתי שנערך לאורך נחל הירקון, טיילה כל שכבה עם מדריכה בנפרד. היה טיול מלא פעילויות, משחקים, חוויות בלתי נשכחות, כיף, צחוקים,

הנאה והרבה גיבוש כמובן.

בסוף הטיול התכנסנו כולנו בחורשה הסמוכה לכפר הבפטיסטים שליד נתב"ג, אכלנו ארוחת צהרים וכל קבוצה עברה פעולה מיוחדת.

לאחר מכן המשכנו בטיול לכיוון האוטובוסים, ושם שכבות ד'-ו' חזרו הביתה, ושכבות ז'-ח' המשיכו לקנ כפר סבא,

אז איך מסכמים את חגיגות ה-70???

יוסי גרטלר

האירועים וחדר האוכל... קיפול וחיסול של אירועים הם תמיד נקודת תורפה, בטח ובטח לאחר סופ"ש כה עמוס וגדוש ומעייף. באופן אישי – ממש חששתי... איך שהגעתי לרחבת גן האירועים התבדו חששותי: כ-60 אנשים היו מפוזרים בשטח, מקפלים כסאות, מנקים דשא, מקפלים את הבמה. המחזה היה מדהים – כמו ארבע שפשט על הגן, חדר האוכל ואזור החגיגות שמסביב. תוך שעה ורבע הכל קופל, חוסל, נוקה, הוחזר למקום והושב לבעליו... ולא נודע כי בא אל קירבו! זה היה מבחינתי שיא החגיגות – ואני חושב שכל מי שהיה שם הרגיש אותו דבר!

אי אפשר לקנח בלי קצת תודות. הכוונה הייתה לפרסם את שמות כל המעורבים במופע, על כל צדדיו והיבטיו, אך כשנאספו השמות התברר שנצטרך בשביל זה גיליון שלם נפרד של "ביתנו"... אז אנצל את הבמה שכן יש, לומר תודה ענקית, מכל הלב והנשמה, לכולם: חברים ובנים, ילדים וילדות, תושבי קיבוץ ואלו שעזבו ובאו מרחוק... לרקדנים ולזמרים, לכוריאוגרפיות ולכותבים, לשחקנים ולעורכי הווידאו, לנגנים ולמעבדים, לצלמים ולצוות התפאורה... שעמלו במשך חודשים ארוכים של חזרות ואימונים למופע המדהים! כל מי שלקח חלק מעל ומתחת לבמה, לפני ומאחורי הקלעים, לפני אחרי ובזמן המופע – זו באמת הייתה חוויה מדהימה של שירה, נגינה משחק וריקוד!!! תודה גדולה לכל מי שעזר בהוצאת האישורים מהרשויות ותרם בהכנת התאורה, החשמל והנוי... למי שכיוון תנועה ושמר על הסדר... ולכל עובדי ההנהלה והמנהלה של הקיבוץ על מענה ותמיכה לאורך כל הדרך, בכל נושא ועניין!

בשמי ובשם צוות ה-70 – תודה רבה!

האמת – לא ברור איך מסכמים... מבחינתי, ומבחינת עוד כל כך הרבה אנשים שהיו מעורבים בצורה כזו או אחרת לאורך השנה בשלל האירועים – בטח ובטח בהכנות ובחגיגות עצמן – זו הייתה שנה שהרגישה כמו עלייה מתונה, קבועה ומדורגת במדרגות שנדמה שאינן נגמרות. וכשהגענו לפסגה – זה היה כל כך מספק! אנחנו בצוות ההיגוי קיוונו ופיללנו לסופ"ש מרגש וחוויתי; חלמנו ופנטזנו על אווירה של ביחד, של "קיבוץ של פעם", של פגישת מחזור; עשינו ככל יכולתנו להתאים את האירועים וההפעלות לכמה שיותר אנשים, מכל הגילאים, בכל התחומים. ואנו מרגישים ומקווים שכך גם כולם, שהצלחנו.

לדעתי, ההצלחה הכי גדולה הייתה כמות האנשים החריגה בהיקפה שנתרמה למשימות - בנים וחברים בהווה ובעבר, תושבים ושוכרים, צעירים ומבוגרים. ההיענות הייתה מדהימה, גם בהכנות לקראת וגם במהלך החגיגות עצמן. חווית העזרה ההדדית, האחוה והחברות הייתה כמעט משכרת...

אני מאוד מקווה שהתחושה לא הייתה משקרת – מאחל לנו שנדע לתעל את התחושות האלה להישגים חברתיים מוצלחים בעתיד המתקרב. שחברויות חדשות שנוצרו, וקשרים ישנים שחודשו, יבואו לידי ביטוי גם ביומיום השוחק והסיזיפי – ולא רק בסופ"ש אחד בספטמבר, שכבר עכשיו מרגיש כאילו היה זה חלום....

החוויה הגדולה ביותר שלי, שגם נותנת לי אופטימיות לעתיד, התרחשה בין 17:15 – 18:30 בערב של יום שבת, 23/9, מיד לאחר טקס הסיום: ביקשנו מאנשים להגיע לעזור לקפל את גן

(צילום: יעקב גוטרמן)

הגלריה "יוצרים מבית" - 70 להעווג

(צילום: יעקב גוטרמן)

כולם יחד תרמו להיכרות, להתרוממות הרוח ולהנאה, וזה המקום להודות להם.

נהיננו מתגובות חמות מחברים שביקרו בתערוכה, הרבה ציינו שלא ידעו שיש אצלנו כישרונות רבים כל כך.

נקוה שזהו פתח להמשך - אולי גלריה ובה תערוכות מתחלפות, שתהיה מקום לשיתוף קהילתי ביצירה.

נתראה,

דליה יוגרט, חיה גל, כרמית מילר, איה כהן, עדנה גולן

"מה ששוכן מאחורינו ומה ששוכן לפנינו, הם עניינים קטנים לעומת מה ששוכן בתוכנו". (ראלף וולדו אמרסון)

עדנה גולן

פעם ראשונה מזה 70 שנה שהיא הוקמה.

6 חדשים חלמנו עליה

יומיים וחצי הקמנו אותה

ושלושה ימים נהנינו ממנה...

בראשית הדרך הצבנו לנו כמה מטרות שהיו לנו חשובות:

דבר ראשון - כל אחד שרוצה מוזמן, אין דבר כזה "לא מספיק טוב".

דבר שני - שתהיה תערוכה מגוונת, מכבדת, שיהיה בה עניין ותהיה בה דינאמיקה. לכך תרם ללא ספק הסרט על היוצרים,

אותו הפיקה בכישרון ובחן - **יעל תמיר**.

ראינו מול עינינו גם יצירה "תוך כדי", (ריקוד, הרכבים מוסיקליים, עבודה בחומרים...), לא הכל יצא לפועל, אולם לאווירה הזו תרמה ללא ספק **משפחת ענבר** הכישרונית בהרכבה המוסיקלי.

ישבנו שעות בספרית הילדים (גם למקום חשיבות בהעלאת רעיונות יצירתיים) - רקמנו, התלבטנו, התווכחנו וקידמנו את החלום.

במשך התהליך פגשנו אנשים יוצרים, בעיקר כל אחד לעצמו, רבים היו נבוכים ולא בטוחים ברצונם לחשוף את עבודותיהם, אולם בזכות קשר אישי, שיחות רבות ו"ביקורי בית", הגיעו לתערור כה 44 יוצרים! רובם חברי העוגן, חלקם עוזבים וחלק מהיצירות היו של אנשים שכבר לא אתנו וקרוביהם ביקשו להציג עבודותיהם.

בשכונת "שוויץ הצעירה", לא ויתרו גם השנה על מסורת ניקוי המרזב בים לדיירים הותיקים. צוות הצעירים הנפלאים והבלתי נלאים, ניצלו יום סתווי קסום וטיפסו אל על לגגות בתיהם של **יצחק קמינסקי, ניצה עמירם, אסתר ורדי, לאה גרדוש** ושכניהם הסמוכים להם בגגות. הלכלוך פונה, מרזבים חסומים נפתחו, אכן שמחה גדולה לכולם...

הצוות הנמרץ ממליץ בחום לכל הצעירים, בגיל ברוח ו/או בנפש-לקחת אחריות על השכנים המבוגרים הגרים בסביבתם, לעלות ולטפס לגג, (כי כולם עולים בכל מקרה), לנקות את המרזבים הסתומים וליהנות מחורף נטול נזילות וסתומות. זה עניין של חצי שעה, לא יותר.

תודה לכם על תרומה גדולה ועל התנדבות מכל הלב:

אלישע שמרר, יוסי דולבורד, עמרי פורת ויוסי גרטלר.

כשטבע, ערכים ואתגר נפגשים - השמיים הם הגבול

רוית ברוך

מה יותר מתבקש מאשר לסגור/לסיים את חגיגות השבעים במשחק ניווט קהילתי, בחול המועד סוכות. כ- 30 משפחות חדורות מרץ ומוטיבציה, נעולות בנעלי ספורט, חבושות בכובעים ומצוידות בבקבוקי מים, התייצבו לאתגר הניווט.

המסלולים הותאמו לכל קשת הגילאים:

- אפרוחים הגיל הרך
- עממי
- תחרותי קצר / תחרותי ארוך

האירוע הופק ע"י חברה חיצונית בשם "ניווט קהילתי". חשוב לציין שהארגון היה למופת. מזג האוויר היה מצוין, שתייה קרה וחמה חיכתה לבאים ולחוזרים מהניווט, מוסיקה טובה, חיוכים ואווירה נינוחה ונעימה. לסיום חולקו תעודות וקרטיבים מצננים.

זה המקום לאמר תודה ל:

- שרית אלון - על הרעיון, היוזמה וההוצאה לפועל.
- לי רוזנצוויג גדיש - על שיתוף הפעולה, השיווק וההפקה.
- רקפת ארדי וזהר גדיש עובד - על העזרה בעמדת הרישום.
- מיכאלה מאוטנר - שלקחה אחריות על מסלול האפרוחים.
- לילך נשרי - צלמת הבית על הצילומים הנפלאים.
- ולחברת "ניווט קהילתי" - על שרטוט המפה המוקפד.

מי שלא הגיע - הפסיד ובגדול!!

ברכות לזוכים:

- מסלול תחרותי קצר: **רועי זהר**
- מסלול תחרותי ארוך: **יובל גל, אורי כהן ותום אלון**

מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

מה מספרת הקריקטורה?

הברזייה

לסבתא רבא רותי וסבא רבא יהודה אילן
ברכות חמות ומזל טוב להולדת הנינה

אינל

נכדה לאורלי ואורי שלם
בתם של גל ומני

ברכות חמות לסטודנטים החדשים והנרגשים, שמתחילים השנה ללמוד ולהשחז מוחות.
שיהיה בהצלחה מכולנו.

טליה פואה - מתחילה ללמוד השנה חינוך מיוחד במכללת אורנים.
שנאמר: "מעשה אמהות סימן לבנות".

מיכל ויגרט - תחל השנה לימודי מדעי ההתנהגות ברופין.

יואב סרוקה - היישר מהטייסת למכללת בית ברל, ללימודי תעודת הוראה לגילאי
על יסודי, והתמחות במדעי החברה ואזרחות.

רעות קדר - משאירה מאחוריה את החינוך בהעוגן, ושועטת יחד עם יואב
למכללת בית ברל, לימודי תעודת הוראה לגילאי על יסודי, והתמחות במדעי
החברה ואזרחות.

*מתנצלות מראש אם שכחנו מישהו/י שמתחיל ללמוד השנה. בדקנו, חקרנו,
שאלנו, רחרחנו וזה מה שהעלנו בכתנו. ט.ל.ח.

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס:
איילת ענבר

עמרי הראל מספר
לנטע פוקס בן ה-7: "אתה
יודע שכשהיינו ילדים,
אבא שלך ואני היינו ביחד
באותו החדר".
נטע: "מה, הייתם אחים?"

רני בן מיכאל בן 5 וחצי
ולוטם ענבר נפגשים
בבוקר בדרך לגן:
רני מציע ללוטם: "רוצה
לנסוע איתנו ברגל?"

עופרי טופז בת 3: "אבא, אני
לא רוצה לצחצח את השיניים,
תתקשר לקריוס ובקטוס ותגיד
להם שיאכלו את השיניים של
מישהו אחר!"

אוכל שבא מהלב

הפריקסה של אלכה קשת

גליה אנדי פונטרמולי

חשבתי שכמתכון, תיתן לי מלכה משהו טריפוליטאי (מהעדה שלה), אך היא דווקא נתנה לי מתכון מהמטבח הטוניסאי שהרבה אוהבים – "פריקסה"... יאמי.

אז להלן המתכון ובתאבון!

הפריקסה של מלכה

פריקסה זו לחמנייה מאד מיוחדת! היא חייבת להיות קלה מבפנים, ספוגית במרקם הפנימי, וקראנצ'ית מבחוץ.

חומרים לבצק:

- 1 ק"ג קמח
- 2 כפות שמרים יבשים
- כף מלח
- מים פושרים ע"פ הצורך

אופן ההכנה:

לקמח את משטח העבודה, ללוש עד לקבלת גוש בצק דביק ואז ליצור כ - 25 לחמניות (לתת לזה כשעה התפחה), לטגן בשמן עמוק עד להזהבה ואז להוציא למסננת.

אפשרויות מילוי, כל אחד לפי אהבתו וטעמו:

רוטב חריף/ סלט מעגבניות ומלפפונים/ זיתים מגולענים/ מלפפון חמוץ/ ביצים קשות/ תפוזים/ אפרוסים/ טונה וצלפים/

לא קשה להגיע לביתה של מלכה... הריחות, הריחות... כשבאתי לראיין אותה, המטבח היה כמרקחה... קיש בתנור, סירים על הכיריים... רחשי מטבח... תענוג.

אז נעים להכיר – **מלכה קשת**.

למי שלא מכיר, מלכה הינה מנהלת חשבונות של הקיבוץ מעל 20 שנה! מלכה הגיעה לקיבוץ בשנת 1985 ונישאה לבן הקיבוץ **ישי קשת** (ז"ל) ומאז הטילה אצלנו עוגן.

מאז זכתה להביא לעולם 3 ילדים, **בן** (29), **עדן** (26) ו**שחר** (23). שלושתם גדלו והתחנכו בקיבוץ, ובימים אלה ממש, מתכוננת המשפחה לאירוע משמח, חתונתו של הבן הבכור בן, לבחירת ליבו – **עדי**.

מלכה מאוד נהנית לגור ולחיות בקיבוץ, אוהבת את האנשים, מאוד אוהבת את הצמחייה והירוק וניתן לראות זאת בגינתה הכל כך מטופחת.

מלכה נהנית לשמור על כושר ולעשות סיבובי הליכות סביב הקיבוץ ועל הדרך לפגוש את החברה ההולכים והרצים על שתיים ועל ארבע. 😊

משפט שמלכה מאמצת: " חייה ותן לחיות" וכך גם משתדלת לחיות את חייה.

האהבות שלי

איה בן איור (כהן)

בת 56, נשואה לחגי כהן, אמא ל: שיר (28) ויובל (24)
עובדת בביה"ס "יובלים" בגבעת חיים מאוחד, כמחנכת.

טלוויזיה

בעיקר National Geographic
או History, סדרות ב- Hot או
BBC, בעקרון חולת סרטים.

יום שישי

עובדת, ברור... יש לי במקום
את רביעי חופשי...
בערב: ארוחת ערב משפחתית
מצומצמת או מורחבת עם אחד
מצדדי המשפחה.

חוו"ל

אירופה מועדפת, טיולי
טבע, שווקים ומוזיאונים
עם משפחה או חברה.
טובה.

קניות לבית

שופרסל דיל בעמק חפר.
השלמות: טיב טעם,
אלונית העוגן, משמר השרון.

חנות אהובה

"ארטמיס" של מיכל
במעברות, "שמונה"
בגן יאשיה.

כושר

פילאטיס ו- trx אצל
שרית אלון כמובן,
והליכה בשדות עם הכלב.

שופינג

אוהבת להסתובב, מחפשת בכל
מקום פריט ייחודי, בעיקר לבית.

אינטרנט

טיפה פייסבוק ו- ynet
להיות בעניינים,
חיפושים ביוטיוב אחר
חומרים לכיתה ובעיקר
פינטרסט - לנשמה
וליצירה.

גילטי פלז'ר

שנ"צ ב-16.00
כשחוזרת מהעבודה.

קפה

נספרסו הפוך בבית...

עושה לי את היום

כל ציפור שנראית ומבשרת עונה.
הכי אוהבת לצפות על ציפורים
מהחלון.

בית קפה

"גרציא" או אחר בסביבה, העיקר
המפגש עם חברות...

מעצבן

עצלנות,
חוסר אכפתיות,
קנאה.

מדף מועדף

ספרים... אוהבת הכי
בעולם לקרוא, הכל!

10		9	8		7		6	5	4	3	2	1
	13		12									11
		15					14					
			18					17		16		
				21		20						19
			25			24		23				22
	29			28				27				26
	33		32		31				30			
	37						36	35				34
		40			39			38				
			46			45	44		43	42		41
						49		48				47
			52					51				50

מאוזן: 1. גוף נבחר, שבחר את כל נושאי המשרות בקיבוץ, (7,4), 11. טרדנות, הפרעה, 12. הקטין, 14. תפילה הנאמרת לקראת סוף היום, 15. שקר, 17. הרחיק, החרים, 18. החיים שלו, 19. פתגם: חרק ב... (כעס מאוד...), 21. מסתתרת וצופה על מישהו, מחכה בסתר, 22. גיל חופה, 23. בית מלאכה לחיתוך גזירי עץ, 25. ארג, 26. לא אשם, נקי מפשע, 27. תיבת הבוחרים, בה שמים את פתקי ההצבעה בבחירות, 30. קוץ, 31. יצר, 33. שייך לקשת, 34. לקח את מה שנתנו לו, 35. הצבעה במדינה או במוסד מסוים, בקלפי, לקביעת נציגים, 37. גיל בת מצווה, 38. עיר, 39. מטבע יפני, 40. שתיל, 41. תופעת טבע מסוכנת הנמצאת גם בערבה, עקב התייבשות האדמה, (כ"ח), 44. קורת רוח, 46. מכיר, יודע מי האדם, 47. לבוש נאה לחלון, 49. מאמין ושייך לאחת הדתות, 50. דמות, צורה, 51. חופש, 52. אחת מרוחות השמים.

מאונך: 1. זכות לבטל החלטה, 2. דפנה, 3. הציע מועד מאוחר יותר, 4. חית טרף לילית, 5. מקום התכנסות נעים בקיבוץ, כיום משמש גם להצבעות ושיחות קיבוץ, (4,6), 6. שארית, עודף, 7. שנה, 8. מקור מים גדול, 9. ועד נבחר בקיבוץ, האחראי על הניהול, (כיום זה נקרא גם ו. ממונה...), 10. ועדה האחראית על מסיבות, חגיגות וכו' בקיבוץ, 13. נטישה, 16. שט בשמים, 17. סיפרו והסבירו את הסיבה, 18. ממנו עשויים הבדים, 19. דיון משמעותי וקבוע כאן, היו מקיימים את זה כל שבוע במועדון או חד"א, וממשיך גם היום, (5,4), 20. החלק העיקרי, 24. מפתן, 28. רהיט מקובל בכל בית, 29. בחירה בקלפי על יד פתק, או בשיחת קיבוץ על ידי הרמת יד, 30. מתרחש, 31. הסכם של שלום וידידות, איגוד של חברות (רבים), 32. כלי חפירה, 33. דגן נפוץ ביותר, נמנה עם שבעת המינים, 36. אדם ביום כלולותיו, 38. רכשו, 40. סגפן, בנצרות, מקדיש עצמו רק לדת ונמנע מהנאות החיים, 42. חלק מהיממה, 43. נער, 45. עשו הפסקה בנסיעה, ושהו במקום לזמן מה, 46. התקוממות, 48. בונה התיבה.

פתרון מי אני ומה שמי

בשנים הראשונות, עוד בכפר סבא, כשהורינו היו צעירים ולא מנוסים בגידול תינוקות, מטפלות התינוקות היו "שבויים" ברעיונותיו של רופא הילדים, וזה המליץ להוציאם כל יום לשמש, עירומים, על מנת שיספגו ויטמין D ויגדלו לתפארת. הרופא והמטפלות שכחו שהשמש הישראלית יוקדת, לא כמו השמש האירופאית. לא פעם ניכרו התינוקות הפעוטים ועורם האדים. כאילו טיגנו אותם בשמש...

